

ενθ.): 'Ανεβόλαξε τὸ κεφαλόπετό μου. Συνών. ἀνατρι-
άζω. 4) 'Εξέρχομαι, ἐκπηδῶ Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.):
'νεβολάζαν οἱ καραβόλοι ἀπομέσ' 'ς τὸ χαράνι (λέβητα)
Θήρ. Μετὰ τὰ πρωτοβρέξα 'νεβολάζαν οἱ σαλιάκοι 'Απύρανθ.
5) 'Επαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ πλούτῳ Νάξ.
(Απύρανθ.): Μουρέ, 'νεβολάζαν αὐτοὶ 'ς τὰ καλά, μὰ
χώρατὰ εἶν' τὰ πλούτη! 6) Διατελῶ ἐν κινήσει περι-
εφερόμενος πάντοτε περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον 'Ανδρ. Νάξ.
(Κορων.) κ. ἀ.: 'Ολο 'τσιδὰ ἀνεβολάζει Κορων. 'Ανεβο-
λάζει ἡ μέλισσα αὐτόθ. Συνών. στροφογυρίζω. 7)
Μετβ. πολλαπλασιάζω τι 'Ανδρ.: Φρ. 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ τὰ
ἀνεβολάζη! (εὐχή).

ἀναβόλαιο τό, Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) ἀναβόλαιον
Λεσβ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβόλαιον.

Τὸ λευκὸν ἐπίμηκες ὕφασμα τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ
ἀναδόχου ἀναρτώμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαστάζεται ὁ
ἀναδεκτὸς κατὰ τὴν βάπτισιν καὶ ὅπερ προσφέρεται εἰς
τὴν μητέρα διὰ νὰ τοῦ τὸ κάμη φόρεμα. Συνών. ἀνα-
βόλι 1, ἀναδόχι, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι,
λαδίκι, φωτίκι.

ἀναβολάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀνιβουλάρ'ς Σαμοθρ.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναβολάρι. Πβ. Δουκ. ἐν λ. κατα-
βολάρι.

1) 'Οδὸς ἀνωφερική, ἀνωφέρεια. Συνών. ἀναβάλ-
λουσα 2, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, ἀνέβα, ἀνή-
φορος, ἀντίθ. κατήφορος, χῦμα, χύτης. 2) 'Ὡς
ἐπίθ., ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἀνερχόμενος: Φρ. 'Ανιβουλάρ'ον
τοῦ νιρὸ (ἐπὶ τοῦ πείσμονος, ὅστις ἐπιμένει νὰ ἐπιβάλῃ
τὰς παραλόγους γνώμας του).

ἀναβόλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνεβόλασμα Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.) ἀναόλισμαν Κύπρ. ἀνεόλισμα Κάρπ. ἀνηό-
λισμα Κάρπ. ('Ελυμπ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

1) 'Ανωφέρεια Κάρπ. ('Ελυμπ. κ. ἀ.): Κακὸν εἶν' τ' ἀνηό-
λισμα γιὰ τοὺς γέροντας 'Ελυμπ. Πολ-λὸν ἦτον τ' ἀνηόλισμα
κ' ἐκουράστηκα αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν μέρος Κύπρ. Πβ. ἀνά-
βολος 1. 3) Μεταφ. ἐπαρσις, ὑπερηφάνεια Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.): Κακώτερον ἀνεβόλασμα κί ἂ τὸ δικό δῶνε δὲν τό 'δα
(ἂ = ἀπό). Συνών. ἀναβολασμός.

ἀναβολασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεβολασμός Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολάζω.

'Αναβόλασμα 3, ὁ ἰδ.: Εἶδ' ἀνεβολασμός ἦτον εὐτός!

ἀναβολέας ὁ, Ναύστ. —Λεξ. Δημητρ. ἀναβολέος
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) ἀναβολῆς Εὐβ.
(Κάρυστ.) Θράκ. Στερελλ. (Λεβάδ.) —Λεξ. Λάουνδ. Αἰν.
Βλαστ. ἀνιβουλῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) —Λεξ. 'Ηπίτ.
'νεγουλῆς Θράκ. (Αἰν.)

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναβολέως = ὁ ἀναβάλλων, ὁ
βοηθῶν τινὰ νὰ ἀναβῇ. Διὰ τὸν μεταπεπλασμένον τύπ.
ἀναβολέος-ἀναβολῆς πβ. γονεύς-γονέας-γον-
νέος-γονός κττ.

1) 'Η βαθμὶς, τὸ σκαλοπάτι τῆς ἐξωτερικῆς σχοινίνης
κλίμακος τῶν πλοίων, ὅρ. τῆς λογίας χρήσεως Ναύστ.
—Λεξ. Δημητρ.: Πιάνω τὸν ἀναβολέα Ναύστ. Πβ. ἀναβά-
θρα 2. 2) 'Ο ἀσπάλαξ (ὡς ἀναβάλλων τὸ χῶμα) Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ. Κύμ.) Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεβάδ.) —Λεξ. Λάουνδ. Αἰν. 'Ηπίτ.

Βλαστ.: Μ' τὸ 'σκαπι τοῦ χουράφ' οὐ ἀνιβουλῆς Αἰτωλ.
Πάει οὐ κῆπουζ-ου-μ', μ' τοὺν ἀναπουδουγύρ'σαν οἱ ἀναβου-
λῆοι αὐτόθ. Συνών. ἀναβαλλούδα 1, τυφλοπόντικος.

β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἀνακατώνων τὰ πράγματα,
ταραξίας Εὐβ. (Κύμ.) Συνών. ἀναβαλλούδα 2. 3)
Σωρός, ὕψωμα χώματος, τὸ ὁποῖον κάμνει ὁ ἀσπάλαξ
σκάπτων Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀναβόλεμα τό, Κρήτ. ἀναβόλημα Καππ. (Σίλ.)
ἀνεβόλεμα Κάλυμν Α.Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) 'νηβόλεμα
Κάλυμν.

'Εκ τοῦ ρ. ἀναβολεύω.

1) 'Οδὸς ἀνωφερής, ἀνωφέρεια Κάλυμν. Καππ. (Σίλ.)
Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.): Αὐτὸς ὁ δρόμος εἶναι οὐλο ἀνεβόλεμα
Κάλυμν. Καὶ σὰν ἡμεστεν 'κόμα 'ς τ' ἀνεβόλεμα τῆς Πηγῆς
Πηγῆς) Κάλυμν. Ταχεὰ ταχεὰ σηκώθηκα κ' ἤπηρα τ' ἀνε-
βόλεμα 'Απύρανθ. Δὲ βορῶ νὰ βγῶ τ' ἀνεβόλεμα Α.Κρήτ.
'Σ τ' ἀνεβόλεμα καὶ 'ς τὸ χῦμα νὰ 'πεζέφνης (νὰ κατέρχεσαι
τοῦ ζῶου) αὐτόθ. || Φρ. Τὰ σπαρμένα ἐπῆραν τ' ἀνεβόλεμα
(ἤρχισαν νὰ αὐξάνουν, νὰ μεγαλώνουν. Πβ. καὶ φρ. παίρωνω
τὸν ἀνήφορον = ἀρχίζω νὰ ἀνέρχωμαι τὴν ἀνωφέρεια)
'Απύρανθ. || Παροιμ. 'Ετοῦτο τ' ἀνεβόλεμα θὰ φέρῃ καὶ τὸ
χῦμα (ἐπὶ τοῦ εὐμεταβόλου τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων)
αὐτόθ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀναβολάρις 1.

β) Μεταφ. δύσκολος περίστασις Κρήτ. 2) 'Εμετὸς
Καππ. (Σίλ.) Συνών. ἀναβολή 4, ξέρεσμα. Πβ.
ξεραιό.

ἀναβολεματίζω Δ.Κρήτ. ἀνεβολεματῶ Κρήτ. (Σητ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβόλεμα.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Δ.Κρήτ.: 'Εγέρασα,
παιδί μου, κί ὅδε ἀναβολεματίζω, κόβουνδαι τὰ γόνάτά μου.
Συνών. ἀναβολάζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω,
ἀντίθ. κατηφορίζω.

2) Κατὰ γ' πρόσωπ., κεῖται ἀνωφερικῶς Κρήτ. (Σητ.):
'Ανεβολεματεῖ τὸ χωράφι καὶ δὲ βοτίζεται.

ἀναβολεύω Δ.Κρήτ. ἀναβουλεύου Λέσβ. (Μυτιλήν.)
ἀναβουλεύω Δ.Κρήτ. ἀνεβουλεύω Α.Κρήτ. ἀνιβουλεύου
Λέσβ. (Μυτιλήν.) 'νεολεύω Τήλ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀναβολή.

1) 'Ανέρχομαι τὴν ἀνωφέρεια Κρήτ. Τήλ.: 'Απῆς ἀνα-
βολέψαμε, δὲν ἐδόρουνε ὁλγὸ νὰ σαλεύω Δ.Κρήτ. Συνών.
ἀναβολάζω 1, ἀναβολεματίζω 1, ἀνηφορίζω, ἀντίθ.
κατηφορίζω. β) Διέρχομαι τὸν ἀνήφορον καὶ εἰσέρ-
χομαι εἰς ἐπίτεδον μέρος Κρήτ.: Σὰν ἀνεβολέψαμε ἐπαέ,
δὲ φοβούμαστε ὁλγὸ Α.Κρήτ. 2) Συχνάζω που Λέσβ.
(Μυτιλήν.)

ἀναβολή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. 'Αττικ. Εὐβ. ('Οξύ-
λιθ.) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Θράκ. Κάλυμν. Καππ. ('Αραβάν. Σίλ.)
Κρήτ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. Λακων. Λάστ. Μάν.
Οἶν. κ. ἀ.) —Κορ. 'Ατ. 2,44 ἀναβολὰ Σύμ. ἀναβουλή
Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Σάμ. κ. ἀ. ἀνεβολή Μέγαρ. ἀνιβουλή
Λήμν. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβολή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην
ἐν 'Αθηνῶ 29 (1917) Λεξικογρ. 'Αρχ. 20 κέξ. 'Ο τύπ. ἀνα-
βολὰ πιθανώτατα Δωρικὸς.

1) Τὸ μέρος, ἀπόπου ἀρχίζει ἡ ἀνωφέρεια, πρόποδες
βουνοῦ Πελοπν. (Λάστ.): 'Η Λάστα εἶναι 'ς τὴν ῥίζα τοῦ βου-
νοῦ τοῦ ἄγιο-Λιᾶ κί ἀντικρύ της 'ς τὴν ἀναβολή 'ς τὰ πόδια
τῆς Πατερίτσας εἶναι ἡ Γρανίτσα. Πβ. ἀναβάλλουσα 2,
ἀναβολάρις 1, ἀναβόλεμα 1. 2) Τὸ κατὰ τὰ ἄκρα
τοῦ ἀγροῦ μέρος, τὸ ὁποῖον ὀργώνεται ὅχι διὰ τοῦ ἀρό-
τρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης (ἡ σημ. προήλθεν ἐκ

τοῦ ἀρχ. ἀναβολή, ἐκ τοῦ συσσωρευθέντος δηλ. χώματος) Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακεδ. Μάν. Οἶν.): "Αν βολῇ, κάνουμε καὶ τὴν ἀναβολή (κάνουμε = ὀργώνουμε) Βούρβουρ. "Εκαμα δὲ ἀναβολές κ' ἔφυγα Μάν. Πβ. Ξενοφ. "Ανάβ. 5, 2, 5 «τάφρος ἀναβεβλημένη καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς» καὶ Εὐστάθ. 1229, 49 «ἀναβολαὶ τάφρων, τὸ ἐκ τῶν τάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα». Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα. Πβ. ἀνάβολος 1. β) Ἡ τῶν ἀροτριῶντων βοῶν στροφή κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.) Σάμ.: "Απάνου 'ς τὴν ἀναβουλὴ μ' χάλασι τοῦ ὑνὶ Σάμ. || Φρ. Χόο, ἀναβολή! (φωνάζει ὁ ξευγηλάτης πρὸς τοὺς βοῦς διὰ νὰ κάμωσι στροφήν) Βούρβουρ. γ) Αὐλαξ διὰ τοῦ ἀρότρου σχηματιζομένη, χρησιμεύουσα ὡς ὄριον τῶν ἀγρῶν Μέγαρ. δ) Αὐλαξὰ συρομένη προκαταρκτικῶς ἐν ἀκαλλιεργήτῳ ἀγρῷ διὰ νὰ ἀποχωρίσῃ τμήμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ καλλιεργηθῇ Κρήτ. Συνών. παραβολή. ε) Ὁχετὸς διοχετεύων ὕδωρ πρὸς ποτισμὸν ἀγροῦ "Αττικ. Συνών. ἀμπολὴ 4.

3) Τὸ μέρος, ἐνθα ἀναβλύζει πηγὴ ὕδατος Καππ. (Ἀραβάν.) Πβ. καὶ Θεοφρ. "Αποσπ. περὶ πυρὸς 16 «τὸ ὑπερξεῖν ἐστὶν ἀναβολὴ τῶν πομφολύγων» καὶ "Ησύχ. «ἀμβολάδην ἀναβολῇ χρώμενος, ἀναζέων, ἀναβάλλων». Πβ. ἀμπολὴ, ἀναβάλλουσα. 4) Ἐμετὸς Κάλυμν. Κῶς Λήμν. — Κορ. "Ατ. 2, 44: "Εκαμαν ἀναβολὴν Κορ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Νὰ φάς τ'ν ἀνιβουλὴ τὴ πράσιφ' (νὰ φάς τὰ ξεράσματα τῆς χολῆς σου) Λήμν. Συνών. ἀναβόλεμα 2, ξέρ'ασμα. Πβ. ξερ'ατό. 5) Ἀπόπλους ἐκ τῆς παραλίας πρὸς τὸ πέλαγος (ἀνάβασις ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω) Αἰν. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ μεσν. ἀναβάλλω ἐν Θεοφ. Χρονογρ. 353, 25 (ἐκδ. DeBoor) «τούτῳ τῷ ἔτει ὁ προλεχθεὶς τῶν θεομάχων στόλος ἀναβάλας προσώρμισεν ἐν τοῖς Θρακίοις μέρεσιν». 6) Ἡ χρυσοῦφαντος μεταξωτὴ σκέπη τοῦ προσώπου τῆς νύμφης. Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ.) Ἡ σημ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβολή. Πβ. Πλάτ. Πρωτ. 342c «βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσι». Πβ. ἀναβολάδι, ἀναβόλαιο, ἀναβόλι 1. 7) Παραπομπὴ ἐκτελέσεως πράξεώς τινος εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον λόγ. κοιν.: Νὰ τὸ κάνης χωρὶς ἀναβολή. Τὸ πρᾶμα δὲ σηκώνει ἀναβολές. Παίρων ἀναβολή (ἐνν. τόσων μηνῶν ἢ ἐτῶν) ἐπὶ τοῦ στρατευσίμου κληρωτοῦ, ὅστις συνήθως διὰ λόγους σπουδῶν ἢ υγείας λαμβάνει ἀναβολὴν κατατάξεως εἰς τὸν στρατὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς θητείας του. 8) Μνεῖα προσώπου τινὸς ἀπόντος Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Σύμ.: Τὴν ἀναβολάν σου εἶχαν Σύμ. Συνών. ἀθιβολὴ 4, σὺναφορά. β) Θέμα ὁμιλίας Παξ. 9) Μαγικόν τι ἀντικείμενον προερχόμενον ἀπὸ ὄφεις καὶ φερόμενον ὡς περιάπτον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Μὰ τ'ν ἀνιβουλὴ πῶχ' ἀπάνου μ'!

ἀναβόλι τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βάρν. Βιθυν. Θράκ. Κάρπ. Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναβόλ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναόλι Κάρπ. ἀναούλι Κάρπ. ἀνεβόλι Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.) Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀναβόλιον. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22 κέξ.

1) Ὑφασμα προσφερόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου πρὸς τὸν βαπτιζόμενον Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβόλαιο. β) Ὑφασμα προσφερόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ παρ'ἀνύμφου πρὸς τοὺς νυμφευμένους καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς στέψεως ριπτόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν νεονύμφων Βιθυν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τ' ἀναβόλι πῶριξε ὁ κουμπάρος της, τό 'καμε φουστάνι Βιθυν. Πβ. ἀναβολάδι, ἀναβολὴ 6. 2) Ἐντάφιον σάβανον Βάρν. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Κάρπ.

Α.Κρήτ.: Ἐξεπύχησε καὶ βάλα δου τ' ἀνεβόλι Α.Κρήτ. Συνών. σάβανο, λαζάρι. β) Ἀωρὶς λευκοῦ παννίου ὡς ἐπιτραχήλιον περιβάλλουσα τὸν νεκρὸν Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἄσμ.

Νὰ κάνω καὶ γιὰ λόγου μου σάβανο κὶ ἀναβόλι Σωζόπ. 3) Μικρὸν προσκεφάλαιον πληρούμενον χῶματος ἢ ἀνθέων καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν τοῦ νεκροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτουν τὴν εἰκόνα, κατὰ δὲ τὴν ταφὴν τιθέμενον ὡς προσκεφάλαιον τοῦ νεκροῦ Α.Κρήτ.: Φρ. Μὰ τ' ἀνεβόλι σου! (ὄρκος. Πβ. φρ. νὰ σὲ νεκροφιλῇσω!) Διόλε, τ' ἀνεβόλι ποῦ θὰ σοῦ θέσουνε! (ἀρά).

ἀναβολιάζω ἀμάρτ. (I) ἀναβουλιάζω Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλα.

Ὑπακούω εἰς τὸ παρακέλευσμα ἀναβόλα (ἰδ. λ. σημ. 1) καὶ προχωρῶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ διὰ νὰ μείνῃ μικρότερον τμήμα ἀκαλλιεργητὸν διὰ τοῦ ἀρότρου, ἐπὶ βοός: Ἀναβουλιάζ' τοῦ βόιδ'.

ἀναβολιάζω ἀμάρτ. (II) ἀνεβουλιάζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλι.

Ἐπιθέτω σάβανον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ: Ἐλα μὲ σιμὴ ν' ἀνεβουλιάσῃς τὴ γρά, γιὰτὶ ξεπύχησε. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς, ἐγὼ θὰ σ' ἀνεβουλιάσω! (ἀστεία ἀπειλή). Συνών. σαβανώνω.

ἀναβολίζομαι Καππ. (Φερτ.) ἀναβουλιζομαι Καππ. (Φερτ.) νεβουλιζομαι Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβολή.

Αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετὸν ἐνθ' ἀν.: Τοῦ τρώς νεβουλιζεσάι τα (τοῦ = ὅ,τι) Φάρασ. Συνών. ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώνομαι (ἰδ. ἀνακατώνω).

ἀναβολίζω ἀμάρτ. ἀναολίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβόλος.

Θέτω σύνορον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ἀγρῶν ἀνορύσσων τάφρον ἢ συσσωρεύων χῶμα ἢ κτίζων τοιχίσκον: Ἐπήαμεν ν' ἀναολίσουμεν τὰ χωράφκια μας.

ἀνάβολος ὁ, Πελοπ. (Κυνουρ.) ἀνάολος Κύπρ. ἀνάβολε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβάλλω. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΓΛουκᾶ Λεξιλόγ. Κυπρίων 43 καὶ ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 18 κέξ.

1) Τὸ ἀναρριπτόμενον χῶμα ἐκατέρωθεν τάφρου σκαπτομένης κατὰ τὰ ἄκρα τῶν ἀγρῶν Κύπρ. Πβ. ἀρχ καὶ νέον ἀναβολή. β) Τὸ συσσωρευόμενον χῶμα ἢ τοίχωμα ἐκ λίθων ἄνευ κολλητικῆς ὕλης τὸ χρησιμεῖον ὡς ὄριον τῶν ἀγρῶν, σύνορον Κύπρ.: Εὔρε τὸν ἀνάολον ποῦ χωρίζει τὰ χωράφκια μας. Τοῦτος ἐν' ἀνάολος τοῦ χωράφκιού μου, ποτὶδεῖθ-θε ἐν' τοῦ δεῖνα. γ) Τὰ διατηρηθέντα λείψανα τοῦ τοιχώματος, τοῦ διαχωρίζοντός ποτε ἀγροῦς ἢ ἀμπέλους Κύπρ. δ) Ὁχετὸς κτιστός, λίαν ἐπικλινής, κυκλοτερής, στενούμενος πρὸς τὴν βάσιν, διὰ τοῦ ὁποίου ρεεὶ τὸ κινεῖν τὴν πτερωτὴν τοῦ ὑδρομύλου ὕδωρ Κύπρ. Συνών. βαγένι, βαρέλλι, κρέμασι. 2) Ἡ ἐκπηδῶσα ὡς πίδαξ πηγὴ γλυκέος ὕδατος ἐντὸς τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν ἀκτὴν Πελοπ. (Κυνουρ.) Τσακων.

ἀναβολούσα ἡ, Κύθν. Τήν. ἀνεβολούσα Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναβολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα. Πβ. καὶ ἀναβάλλουσα.

Πηγὴ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀναβρῦει ἢ πηδᾷ ὡς πίδαξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβάλλουσα 1. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεβολούσα καὶ ὡς τοπων. Μύκ.

